

De Aziatische Tijgers: ficties en feiten

In vrijwel elke discussie over de internationalisering van de economie spelen de indrukwekkende groeicijfers van een aantal jonge markteconomieën in Zuid-Oost Azië een belangrijke rol. De groeicijfers lijken ook enige angst in te boezemen: "als dit zo doorgaat overvleugelen ze ons!".

Bij de beoordeling van de groeiperspectieven van de Tijgers moet echter eerst gekeken worden naar de achterliggende oorzaken van de groei. In het geval van deze Aziatische landen wordt door veel instanties het economische succes toegerekend aan de groei van de export-geïntendeerde industriële sector. De strategie van export-geleide groei zou hand in hand gaan met een forse groei van de produktiviteit. Maar is dit ook zo?

Elk leerboek over de neoklassieke groeitheorie leert dat economische groei optreedt als of de totale hoeveelheid inputs in het productieproces toeneemt of de produktie per eenheid input stijgt. Het inzetten van meer eenheden arbeid en kapitaal levert echter slechts op korte termijn een positieve bijdrage aan de groei, omdat het inzetten van grotere hoeveelheden arbeid of kapitaal onderhevig is aan de wet van de afnemende meeropbrengsten. Zo is een voortgezette stijging van de arbeidsproduktiviteit uiteindelijk niet mogelijk door werknemers met steeds meer machines uit te rusten, maar wel door werknemers efficiënter te laten werken. Een vergroting van de efficiëntie wordt in algemene zin bereikt door een toeneming van de kennis of, met andere woorden, door technologische vooruitgang.

Met deze regels in de hand heeft Alwyn Young recent de groei van de Aziatische Tijgers in de periode 1960-1985 onderzocht¹. Young stelt vast dat de groei van de produktie per hoofd van de bevolking inderdaad indrukwekkend was. De vier Tijgers – Taiwan, Hong Kong, Singapore en Zuid-Korea – hoeven voor een groep van 118 landen slechts één land (Botswana) voor te laten gaan.

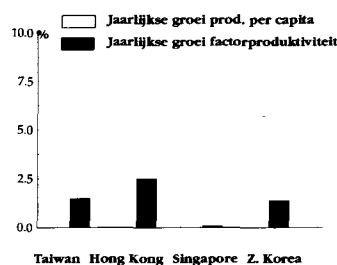
Kijkend naar de ontwikkeling van de inputs in het productieproces komt Young echter tot twee nuanceringen. De eerste nuancering is dat de groei van de produktie per werknemer weliswaar ook relatief hoog is, maar veel minder spectaculair dan de groei per hoofd van de bevolking. Dit verschil wordt veroorzaakt door de relatief grote stijging van de participatiegraad, terwijl tegelijkertijd de bevolkingsgroei relatief snel daalde. Hierdoor stijgt de produktie per hoofd van de bevolking t.o.v. van de produktie per werknemer.

De tweede nuancering is dat de Tijgers erin zijn geslaagd hun investeringsquote fors te verhogen. Zo bedroeg in 1960 de investeringsquote in Singapore nog slechts zo'n 10%, terwijl deze in 1985 maar liefst 40% bedroeg. Deze constatering verleide Paul Krugman tot het commentaar, dat een dergelij-

ke stijging van de investeringsquote en, als spiegelbeeld, van de spaarquote sterk doet denken aan de groei-strategie van de Sovjetunie in de jaren vijftig en zestig².

Voor zover de groei is gebaseerd op een vergroting van de inputs zijn er duidelijke grenzen. Het moge duidelijk zijn dat spaar- of investeringsquoten niet onbepaald kunnen blijven toenemen. Hetzelfde geldt voor de stijging van de participatiegraad. Dit toont nog eens aan dat voortgezette 'input-led growth' op lange termijn niet mogelijk is.

Young onderwerpt vervolgens ook de ontwikkeling van de factorproduktiviteit aan een onderzoek. Hierbij gaat hij als volgt te werk. De stijging van de investeringsquote van de Tijgers heeft geleid tot een enorme uitbreiding van de kapitaalgoederenvoorraad. Een ruwe schatting van de groei van de totale factorproduktiviteit vindt Young op basis van een regressievergelijking, waarin de groei van de produktie per werkne-

mer wordt verklaard uit de groei van de kapitaalgoederenvoorraad per werknemer en een residu. Het residu van de schatting van deze vergelijking vormt een benadering voor de groei van de factorproduktiviteit. Hieruit blijkt dat de vier Tijgers bepaald niet bovengemiddeld scoren. Alleen Hong Kong kan zijn positie redelijk handhaven. Singapore valt van een vierde naar een 63ste plaats. Dit impliceert, aldus Young, dat de bovengemiddelde groei van de produktie per werknemer bovenal een uitvloeisel is van een toeneming van de inputs. De conclusie van Young's analyse is dat de groei van de vier Tijgers hoofdzakelijk voortvloeit uit "the gains from factor accumulation and the static reallocation of resources, 'static' neo-classical gains which have sustained the growth of these economies for more than 20 years".

Paul Krugman durft te beweren dat het idee van een Aziatisch systeem voor de bevordering van de economische groei zo ongeveer bij de vuilnis kan worden gezet. Wat na lezing van Young's analyse in ieder geval kan worden opgemerkt is dat het geheim van de snelle ontwikkeling van de Aziatische Tijgers in het recente verleden, meer ligt in een grote, al dan niet vrijwillige, bereidheid tot het afzien van huidige consumptie in plaats van in een miraculeuze stijging van de efficiëntie van de produktie. Dus: meer transpiratie dan inspiratie.

Harry Garretsen*

1. A. Young, Lessons from the East Asian NICs: a contrarian view, *European Economic Review*, 1994, blz. 964-973. En: A. Young, *The tyranny of numbers: confronting the statistical realities of the East Asian growth experience*, NBER Working Paper, nr. 4680, Cambridge Mass., 1994.
2. P. Krugman, The myth of Asia's Miracle, *Foreign Affairs*, november/december 1994, blz. 63-78.

* De auteur is werkzaam bij de afdeling Monetair en economisch beleid van de Nederlandsche Bank. Met dank aan Gerard Kuper.